

Europapatentansøgninger også gælde Danmark. Hvis nemlig konventionen skal have den ønskede tiltrækningskraft, må det være forholdsvis billigt for en ansøger om europapatent at designere også Danmark.

For en dansk, hidtil »patentpassiv« virksomhed vil situationen da være en ganske anden. Det er ikke tilstrækkeligt at overvåge 6.000 årlige patentansøgninger – der foreligger på dansk – for at undgå risiko for krænkelse. Måske 30–35.000 patentansøgninger pr. år skal gennemgås. Der findes simpelt hen ikke i Danmark et tilstrækkeligt antal patentsagkyndige til, at en sådan overvågelse kan foretages.

De danske virksomheder vil ved Danmarks ratifikation af de to europæiske konventioner stå over for et meget væsentligt sprogproblem. Den europæiske sagsbehandling skal nemlig foregå på engelsk, tysk eller fransk. Selv med sædvanligt (godt) skolekendskab til engelsk og tysk vil kun få kunne sætte sig ind i akterne til en patentsag, der er behandlet på et af disse sprog; og akterne i en sag, der er behandlet på fransk, vil være lukket land for de fleste.

Ifølge konventionerne og lovforslaget skal patentkrav og muligvis også beskrivelse foreligge på dansk. Ved bedømmelse af en krænkelsesrisiko eller muligheden for at nedlægge indsigelse er det imidlertid væsentligt, at man også har adgang til (dvs. er i stand til at læse indholdet af) sagens øvrige akter.

For at undgå risikoen for krænkelse – og for at kunne udnytte retten til at nedlægge indsigelse – må de fleste danske virksomheder altså søge hjælp udefra. Dette vil belaste især patentagenterne i en sådan grad, at ikke alle kan få den fornødne bistand.

Resultatet af dette må formodes at blive, at vi i Danmark vil opleve en kraftig stigning i antallet af krænkelsessager. Sandsynligvis vil antallet af krænkelsessager forholdsomt stige væsentligt mere end antallet af for Danmark gældende patenter. Også ved behandlingen af disse sager vil der være behov for sprog- og patentkyndig bistand. Denne bistand kan ikke fremskaffes i tilstrækkelig omfang.

Det skal endelig tilføjes, at en del afgørelser vedrørende det europæiske patent ikke kan træffes af danske domstole. Også dette vil øge de danske virksomheders sproglige og

økonomiske problemer i forbindelse med en sådan sagsførelse.

Foreningen må af det anførte konkludere, at Europapatentordningen vil være til gavn for meget få danske virksomheder og til ulempe for langt flere.

Kun få danske virksomheder må forventes at søge Europapatenter, og disse virksomheder klarer sig sandsynligvis lige så godt ved at søge nationale patenter.

Til gengæld vil mange udenlandske firmaer, når de søger Europapatent designere Danmark. Vi vil derfor her i landet få et væsentligt forøget antal af patenter.

Dette vil være til økonomisk gene for det store antal »patentpassive« virksomheder, der ikke har ytret sig i debatten om de nævnte patentkonventioner, fordi disse virksomheder hidtil har levet en, hvad patentbegrebet angår, beskyttet tilværelse. De »patentpassive« virksomheder er ikke blevet spurgt, om de ønsker Europapatentkonventionen.

Fordele og ulemper ved ratifikation eller ikke-ratifikation af Den europæiske Patentkonvention skal naturligvis overvejes nøje, og andre end foranstående synspunkter kan indgå i overvejelserne. De nævnte synspunkter er imidlertid efter vor opfattelse væsentlige og viser, at der for de fleste virksomheder kun er ulemper ved en ratifikation.

En af de fordele, der ønskes opnået ved internationale patentretlige aftaler, er harmonisering af reglerne om industriel anvendelighed, nyhed og opfindeshøjde m. m. Med henvisning til den ensartethed, der forekommer mellem de nordiske landes patentinstitutioner, må vi påstå, at det er muligt at opnå ensartethed uden overnationale patentmyndigheder.

En anden fordel, der ønskes opnået ved internationale patentretlige aftaler, er eliminering af dobbeltarbejde i de nationale patentmyndigheder.

Ved Patentsamarbejdsstraktaten (PCT) tilstræbes en samordning af en del af patentmyndighedernes behandling af patentansøgninger for derved at undgå dobbeltarbejde. Nyhedsundersøgelsen og patenterbarhedsbedømmelsen skal centraliseres. Men afgørelsen om patentudstedelse overlades til de nationale myndigheder.

Med hjemmel i bestemmelsen i paragraf 32 i handelsministeriets bekendtgørelse af 20. dec. 1967 angående ansøgninger om patent